Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

8. května 2025 *

„Řízení o předběžné otázce – Sociální politika – Pracovní poměr na dobu určitou – Směrnice 1999/70/ES – Rámcová dohoda o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřená mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS – Ustanovení 4 bod 1 – Zásada zákazu diskriminace zaměstnanců na dobu určitou – Oblast působnosti – Pojem ‚pracovní podmínka' – Pracovníci v zemědělství na dobu určitou – Příspěvky na sociální zabezpečení počítané na základě odměn – Odměny pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou stanovené v závislosti na odpracovaných hodinách za den – Odměny pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou stanovené v závislosti na paušálně stanovené denní pracovní době"

Ve spojených věcech C-212/24, C-226/24 a C-227/24,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Corte d'appello di Firenze (Odvolací soud ve Florencii, Itálie) ze dne 8. ledna 2024, došlými Soudnímu dvoru dne 19. a 26. března 2024, v řízeních

L. T. s.s. (C-212/24),

A. M. (C-226/24),

XXX (C-227/24)

proti

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

za účasti:

Agenzia delle entrate – Riscossione,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení: D. Gratsias, předseda senátu, E. Regan a B. Smulders (zpravodaj), soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: italština.

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za L. T. s.s., A. M., XXX: L. Giraldi a I. Pagni, avvocati,

– za Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS): C. D'Aloisio, E. De Rose, E. A. Sciplino a A. Sgroi, avvocati,

– za Evropskou komisi: S. Delaude a D. Recchia, jako zmocněnkyně,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené dne 18. března 1999 (dále jen „rámcová dohoda"), která je obsažena v příloze směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1999, L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368).

2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci tří sporů mezi L. T. s.s., A. M. a XXX, na straně jedné, a Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) [Národní institut sociálního zabezpečení (INPS), Itálie], na straně druhé, ohledně příspěvků na sociální zabezpečení, které mají odvádět podniky zaměstnávající pracovníky v zemědělství na dobu určitou.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 1 směrnice 1999/70 stanoví:

„Účelem této směrnice je provedení rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené dne 18. března 1999 mezi obecnými mezioborovými organizacemi (UNICE, EKOS a CEEP), která je obsažena v příloze."

4 Třetí pododstavec preambule rámcové dohody zní:

„Tato dohoda stanoví obecné zásady a minimální požadavky týkající se pracovních poměrů na dobu určitou s vědomím, že jejich podrobné použití musí přihlédnout ke specifické vnitrostátní, odvětvové a sezónní situaci. Dokládá vůli sociálních partnerů vytvořit obecný rámec pro zajištění rovného zacházení pro zaměstnance s pracovním poměrem na dobu určitou jejich ochranou před diskriminací a pro využívání pracovních smluv na dobu určitou na základě přijatelném pro zaměstnavatele i zaměstnance."

5 Ustanovení 1 rámcové dohody, nadepsané „Účel“, stanoví:

„Účelem této rámcové dohody je

a) zlepšit kvalitu práce na dobu určitou zajištěním uplatňování zásady zákazu diskriminace;

b) vytvořit rámec, který zabrání zneužití vyplývajícímu z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů uzavřených na dobu určitou.“

6 Ustanovení 2 rámcové dohody, nadepsané „Oblast působnosti“, stanoví v bodě 1:

„Tato dohoda se vztahuje na zaměstnance s pracovním poměrem na dobu určitou, kteří mají pracovní smlouvu nebo jsou v pracovním poměru vymezeném platnými právními předpisy, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi v každém členském státě.“

7 Ustanovení 3 rámcové dohody, nadepsané „Definice“, stanoví:

„Pro účely této dohody se rozumí:

1. ‚zaměstnancem v pracovním poměru na dobu určitou‘ osoba s pracovní smlouvou nebo poměrem uzavřeným přímo mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, pokud skončení pracovní smlouvy nebo poměru je určeno objektivními podmínkami, jakými jsou dosažení určitého dne, dokončení určitého úkolu nebo vznik určité události;

2. ‚srovnatelným zaměstnancem v pracovním poměru na dobu neurčitou‘ zaměstnanec s pracovní smlouvou nebo poměrem na dobu neurčitou ve stejném zařízení, který vykonává stejnou nebo podobnou práci/povolání, s přihlédnutím ke způsobilosti/schopnostem. Pokud v závodě není žádný srovnatelný zaměstnanec v pracovním poměru na dobu neurčitou, je srovnání provedeno s odkazem na příslušnou kolektivní smlouvu nebo, pokud není žádná kolektivní smlouva příslušná, v souladu s právními předpisy státu, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi.“

8 Ustanovení 4 rámcové dohody, nadepsané „Zásada zákazu diskriminace“, stanoví:

„1. Pokud jde o pracovní podmínky, nesmí být se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou zacházeno méně příznivě než se srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou pouze z toho důvodu, že mají pracovní smlouvu nebo pracovní poměr na dobu určitou, pokud odlišné zacházení nelze ospravedlnit objektivními důvody.

2. Je-li to vhodné, použije se zásada ‚poměrným dílem‘.

3. Prováděcí pravidla k tomuto ustanovení vymezí členské státy po konzultaci se sociálními partnery nebo sociální partneři s ohledem na právní předpisy Společenství a vnitrostátní právní předpisy, kolektivní smlouvy a zvyklosti.

[…]“

Italské právo

9 Článek 1 odst. 1 decreto-legge n° 338 – Disposizioni urgenti in materia di evasione contributiva, di fiscalizzazione degli oneri sociali, di sgravi contributivi nel Mezzogiorno e di finanziamento dei patronati (legislativní nařízení č. 338 o naléhavých ustanoveních týkajících se podvodů v oblasti příspěvků na sociální zabezpečení, zdanění sociálních příspěvků, úlev na příspěvcích na sociální zabezpečení na jihu země a financování institucí sociální péče) ze dne 9. října 1989 (GURI č. 237 ze dne 10. října 1989), ve znění použitelném na spory v původních řízeních (dále jen „legislativní nařízení č. 338/1989“), stanoví:

„Odměna, která má být zohledněna jako základ pro výpočet příspěvků na sociální zabezpečení, nesmí být nižší než výše odměn stanovená zákony, nařízeními, kolektivními smlouvami uzavřenými na vnitrostátní úrovni nejreprezentativnějšími odborovými organizacemi nebo kolektivními či individuálními smlouvami, pokud z nich vyplývá odměna, která přesahuje výši odměny stanovené kolektivní smlouvou.“

10 Contratto collettivo nazionale di lavoro per gli operai agricoli e florovivaisti (vnitrostátní kolektivní pracovní smlouva pro podniky v zemědělství a zahradnictví) ze dne 6. července 2006 (dále jen „CCNT“), definuje v čl. 18 písm. a) pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou jako „pracovníky, kteří jsou zaměstnáni na základě individuálního zaměstnaneckého poměru na dobu určitou, jako jsou například pracovníci zaměstnaní za účelem krátkodobé nebo sezónní či příležitostné práce či na etapy prací nebo za účelem nahrazení nepřítomných pracovníků, kteří mají nárok na zachování zaměstnání“.

11 Článek 30 odst. 1 CCNT stanoví, že „pracovní doba činí 39 hodin týdně, tj. [šest] a půl hodiny denně“, a čl. 40 odst. 1 CCNT stanoví, že „pracovník v pracovním poměru na dobu určitou má nárok na odměnu za skutečně odpracované hodiny za den“.

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

12 V prosinci roku 2013 nařídil INPS žalobkyním v původních řízeních mimo jiné, aby mu za pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, které zaměstnávaly v letech 2006 a 2007, doplatily příspěvky na sociální zabezpečení nad rámec již zaplacených příspěvků. Podle tvrzení INPS tyto žalobkyně nesprávně vypočítaly příspěvky na sociální zabezpečení, které měly odvést za uvedené pracovníky, jelikož při tomto výpočtu vycházely namísto denní pracovní doby v délce šesti a půl hodin, která je stanovena v čl. 30 odst. 1 CCNT, z hodin, které tito pracovníci skutečně odpracovali.

13 Žalobkyně v původních řízeních podaly proti tomuto příkazu INPS žalobu k Tribunale di Grosseto (Soud prvního stupně v Grossetu, Itálie), který této žalobě vyhověl.

14 INPS podal proti rozsudku tohoto soudu odvolání ke Corte d’appello di Firenze (Odvolací soud ve Florencii, Itálie). Posledně uvedený soud rozhodl, že výzvy INPS k platbě jsou opodstatněné, jelikož s ohledem na zásadu zákazu diskriminace mezi zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou a zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou, jakož i na čl. 30 odst. 1 CCNT musí být výše příspěvků na sociální zabezpečení, které mají odvádět zaměstnavatelé posledně uvedených zaměstnanců, vypočtena na základě odměny stanovené za pracovní dobu v délce šesti a půl hodin, a nikoli v závislosti na skutečně odpracovaných hodinách.

15 Žalobkyně v původních řízeních podaly kasační opravné prostředky ke Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie), který nejprve konstatoval, že podle ustanovení čl. 1 odst. 1 legislativního nařízení č. 338/1989 ve spojení s čl. 40 odst. 1 CCNT musí být příspěvky na sociální zabezpečení, které jsou zaměstnavatelé v zemědělském odvětví povinni odvádět z odměn vyplácených pracovníkům v zemědělství na dobu určitou, vypočteny pouze na základě skutečně odpracovaných hodin, ledaže tito zaměstnavatelé rozhodnou, že v případě výpadků pracovní síly z důvodu vyšší moci musí tito pracovníci zůstat k dispozici na pracovišti.

16 V této souvislosti Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) připomněl, že čl. 30 odst. 1 CCNT, který stanoví, že pracovní doba činí 39 hodin týdně, tedy šest a půl hodiny denně, uvádí pouze maximální týdenní a denní pracovní dobu, aniž stanoví minimální pracovní dobu. Článek 40 odst. 1 CCNT, který stanoví, že pracovník v pracovním poměru na dobu určitou má nárok na odměnu za skutečně odpracované hodiny za den, obsahuje podle uvedeného soudu pravidlo, které je logicky neslučitelné s pojmem týdenní a denní pracovní doby, neboť ruší propojení mezi odměnou, která má být zaplacena, a předem stanovenou pracovní dobou, kterou lze určit obecně a abstraktně. Toto ustanovení, inspirované specifickými rysy práce v zemědělství na dobu určitou, je v souladu s pravidlem stanoveným v čl. 16 odst. 1 písm. g) decreto legislativo n. 66 – Attuazione delle direttive 93/104/CE e 2000/34/CE concernenti taluni aspetti dell'organizzazione dell'orario di lavoro (legislativní nařízení č. 66, kterým se provádějí směrnice 93/104/ES a 2000/34/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby) ze dne 8. dubna 2003 (GURI č. 87 ze dne 14. dubna 2003, běžný doplněk č. 61), které na základě provedení směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. 1993, L 307, s. 18; Zvl. vyd. 05/02, s. 197), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/34/ES ze dne 22. června 2000 (Úř. věst. 2000, L 195, s. 41; Zvl. vyd. 05/04, s. 27), stanoví, že pracovníci v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou jsou vyňati z působnosti právní úpravy běžné týdenní pracovní doby.

17 Zadruhé, pokud jde o výpočet příspěvků na sociální zabezpečení, Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) upřesňuje, že podle čl. 1 odst. 1 legislativního nařízení č. 338/1989 nesmí být odměna, která má sloužit jako základ pro tento výpočet, nižší než výše odměny stanovená zákony, nařízeními a kolektivními smlouvami. Uvedený soud dále poznamenává, že stran pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, u nichž se příspěvky na sociální zabezpečení vypočítávají na základě skutečně odpracovaných hodin, nemůže judikatura Soudního dvora týkající se zákazu diskriminace zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou, který je uveden v ustanovení 4 bodě 1 rámcové dohody, sloužit jako základ pro odvody vyšších příspěvků na sociální zabezpečení pro pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, jelikož vztahy mezi INPS a zaměstnavateli, pokud jde o příspěvky na sociální zabezpečení, nespadají do působnosti unijního práva.

18 Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) proto rozsudek Corte d'appello di Firenze (Odvolací soud ve Florencii) zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

19 Corte d'appello di Firenze (Odvolací soud ve Florencii), který je předkládajícím soudem, si klade otázku ohledně slučitelnosti konstatování Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud), které je uvedeno v bodě 15 tohoto rozsudku, podle něhož musí být příspěvky na sociální zabezpečení, které mají hradit zaměstnavatelé v zemědělském odvětví z odměn zaplacených zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu určitou, vypočítány pouze na základě skutečně odpracovaných hodin, s ustanovením 4 bodu 1 rámcové dohody.

20 V této souvislosti má předkládající soud nejprve za to, že se toto ustanovení použije ve věcech v původních řízeních. Zemědělské odvětví není totiž vyloučeno z působnosti směrnice 1999/70 a pracovní podmínky uvedené v tomto ustanovení zahrnují odměny za práci. Příspěvky na sociální zabezpečení dotčené ve věcech v původních řízeních přitom souvisejí s odměnou pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, jelikož zaprvé ve vnitrostátním právním řádu se tyto příspěvky odvádějí z celkové odměny za práci, která má být těmto pracovníkům zaplacena, a zadruhé uvedené příspěvky slouží k výplatě dávek sociálního zabezpečení poskytovaných v rámci zaměstnaneckých systémů sociálního zabezpečení pracovníků. Stran posledně uvedeného hlediska předkládající soud uvádí, že výše těchto dávek je úměrná délce trvání zaměstnání a je vázána na výši odměny, jelikož výše těchto příspěvků se odvíjí od výše této odměny. Z toho vyvozuje, že pracovník v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, jehož odměna se vypočítává pouze na základě skutečně odpracovaných hodin, bude mít nepochybně nárok na nižší dávky než zemědělský pracovník v pracovním poměru na dobu neurčitou, který má vždy zaručenou minimální odměnu stanovenou kolektivní smlouvou, bez ohledu na skutečně odpracované hodiny.

21 Předkládající soud má dále za to, že konstatování Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud), které je uvedeno v bodě 15 tohoto rozsudku, by mohlo být v rozporu s ustanovením 4 bodu 1 rámcové dohody, jelikož vede k méně příznivému zacházení s pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou ve srovnání s pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, které není ospravedlněno objektivními důvody.

22 Předkládající soud se především domnívá, že pracovníci v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou a takoví pracovníci v pracovním poměru na dobu neurčitou jsou ve srovnatelné situaci, jelikož plní stejné úkoly. Výše uvedené konstatování Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) přitom vede k tomu, že se zemědělskými pracovníky v pracovním poměru na dobu určitou je zacházeno méně příznivě než se zemědělskými pracovníky v pracovním poměru na dobu neurčitou, kteří vykonávají srovnatelnou práci. V případě pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou může totiž zaměstnavatel volně určovat jejich pracovní dobu, jakož i odměnu, a tedy výši příspěvků na sociální zabezpečení, jakož i výši dávek sociálního zabezpečení, na které mohou mít nárok. Naproti tomu pracovníkům v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou je zaručena minimální denní odměna založená na denní pracovní době v délce šesti a půl hodin bez ohledu na skutečně odpracované hodiny. Příspěvky na sociální zabezpečení odváděné jejich zaměstnavateli, jakož i dávky sociálního zabezpečení, na které by mohli mít nárok na základě těchto příspěvků, jsou tedy zaručeny, jelikož jsou založeny na této minimální denní odměně.

23 Nakonec má předkládající soud za to, že v projednávaných věcech neexistují ani objektivní důvody související s výkonem dotyčné práce ani přesné a konkrétní skutečnosti umožňující odůvodnit nutnost rozdílného zacházení s pracovníky na dobu určitou ve srovnání s pracovníky na dobu neurčitou. Rizika specifická pro zemědělskou činnost, která závisí na nepředvídatelných meteorologických podmínkách, mají dopad na všechny pracovníky v zemědělství bez ohledu na to, zda jsou zaměstnáni na dobu určitou nebo neurčitou.

24 Za těchto podmínek se Corte d'appello di Firenze (Odvolací soud ve Florencii) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které mají ve spojených věcech C-212/24, C-226/24 a C-227/24 totožné znění:

„1) Musí být ustanovení 4 [bod] 1 rámcové dohody vykládáno v tom smyslu, že brání takovému ustanovení vnitrostátní kolektivní smlouvy, jako je ustanovení, které je obsaženo v článku 40 [CCNT], jak jej pro předkládající soud závazně vyložil Corte [suprema] di Cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie), jež zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu určitou přiznává nárok na odměnu za skutečně odpracované hodiny v rámci pracovního dne, zatímco článek 30 CCNT přiznává zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu neurčitou nárok na odměnu za pracovní den v délce [šest] a půl hodiny?

2) V případě kladné odpovědi na předchozí otázku, musí být ustanovení 4 [bod] 1 rámcové dohody vykládáno v tom smyslu, že rovněž stanovení výše povinného příspěvku na sociální zabezpečení ve prospěch zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu určitou v rámci zaměstnaneckého systému sociálního zabezpečení pracovníků spadá do pracovních podmínek, takže tato výše musí být stanovena na základě stejného kritéria, jaké je stanoveno pro zemědělské pracovníky v pracovním poměru na dobu neurčitou, a tedy v závislosti na denní pracovní době stanovené v [CCNT], a nikoli na základě skutečně odpracovaných hodin?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti

25 V první řadě mají žalobkyně v původních řízeních za to, že předběžné otázky jsou nepřípustné z důvodu, že INPS se jakožto odnož státu nemůže dovolávat ustanovení směrnice, které má vůči nim přímý účinek.

26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. října 2024, FA.RO. di YK & C., C-16/23, EU:C:2024:886, bod 33, jakož i citovaná judikatura).

27 Z toho vyplývá, že k otázkám týkajícím se unijního práva se váže domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout vydat rozhodnutí o žádosti podané vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad ustanovení unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 17. října 2024, FA.RO. di YK & C., C-16/23, EU:C:2024:886, bod 34, jakož i citovaná judikatura).

28 Podle čl. 288 třetího pododstavce SFEU totiž platí, že závaznost směrnice, na které je založena možnost se jí dovolávat, se vztahuje pouze na „každý stát, kterému je určena“. Z toho podle ustálené judikatury plyne, že směrnice nemůže sama o sobě ukládat povinnosti jednotlivci,

a nelze se jí tedy jako takové vůči němu dovolávat před vnitrostátním soudem (rozsudek ze dne 22. prosince 2022, Sambre & Biesme a Commune de Farciennes, C-383/21 a C-384/21, EU:C:2022:1022, bod 36, jakož i citovaná judikatura).

29 Soudní dvůr však také opakovaně rozhodl, že povinnost členských států dosáhnout výsledku sledovaného směrnicí, která z této směrnice vyplývá, jakož i jejich povinnost přijmout veškerá vhodná obecná nebo zvláštní opatření k zajištění splnění této povinnosti, platí pro všechny orgány členských států, včetně soudních orgánů v rozsahu jejich pravomocí. Při aplikaci vnitrostátního práva jsou tedy vnitrostátní soudy, které mají podat jeho výklad, zejména povinny vzít v úvahu veškeré normy vnitrostátního práva a použít metody výkladu tímto právem uznané s cílem vyložit jej v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby dosáhly výsledku, který předmětná směrnice sleduje, a zajistily tím soulad s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU [rozsudek ze dne 1. října 2020, A (Reklama a prodej léčivých přípravků on-line), C-649/18, EU:C:2020:764, body 38 a 39, jakož i citovaná judikatura]. Požadavek konformního výkladu s sebou nese i povinnost vnitrostátních soudů případně změnit ustálenou judikaturu, vychází-li z výkladu vnitrostátního práva, který je neslučitelný s cíli směrnice. Vnitrostátní soud se proto nemůže platně domnívat, že dotčené vnitrostátní ustanovení nelze vyložit v souladu s unijním právem pouze z toho důvodu, že toto ustanovení bylo předtím konstantně vykládáno v rozporu s unijním právem (rozsudek ze dne 15. října 2024, KUBERA, C-144/23, EU:C:2024:881, bod 52 a citovaná judikatura).

30 Soudní dvůr má tedy pravomoc v rámci řízení o předběžné otázce rozhodovat o výkladu ustanovení unijního práva bez ohledu na to, zda mají mezi účastníky dotčeného sporu přímý účinek, či nikoli [rozsudek ze dne 14. října 2020, KG (Opakující se přidělování v rámci agenturního zaměstnávání), C-681/18, EU:C:2020:823, bod 36 a citovaná judikatura].

31 Okolnost, že směrnice 1999/70 nemůže sama o sobě zakládat žalobkyním v původních řízeních povinnosti, nemůže mít proto za následek nepřípustnost předběžných otázek.

32 Ve druhé řadě žalobkyně v původních řízeních tvrdí, že předběžné otázky jsou nepřípustné, jelikož se staly hypotetickými z důvodu rozhodnutí Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) uvedeného v bodě 18 tohoto rozsudku. Po tomto rozhodnutí totiž předkládající soud již nemusí rozhodovat o existenci rozdílného zacházení mezi pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou a pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, ale pouze o otázce, zda mají být pro účely výpočtu příspěvků na sociální zabezpečení, které mají být odvedeny za pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, zohledněny dodatečné hodiny práce.

33 Z údajů předkládajícího soudu shrnutých v bodech 19 až 23 tohoto rozsudku přitom vyplývá, že uvedený soud se domnívá, že má rozhodnout o existenci rozdílného zacházení s pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou a pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, a je proto třeba předložit Soudnímu dvoru projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. S ohledem na judikaturu uvedenou v bodech 26 a 27 tohoto rozsudku nepřísluší Soudnímu dvoru zpochybňovat toto posouzení předkládajícího soudu ohledně předmětu sporů, o nichž má být ještě rozhodnuto.

34 Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyň v původních řízeních shrnuté v bodě 32 tohoto rozsudku nemohou odůvodnit nepřípustnost předběžných otázek.

35 Ve třetí řadě mají žalobkyně v původních řízeních za to, že první otázka je hypotetická, a tedy nepřípustná, neboť spory v původních řízeních se netýkají odměny pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, ale příspěvků na sociální zabezpečení, které jsou povinni odvádět zaměstnavatelé těchto pracovníků.

36 V této souvislosti je nutno uvést, že podle předkládajícího soudu se příspěvky na sociální zabezpečení, které jsou předmětem sporů v původních řízeních, vypočítávají na základě těchto odměn, a mohly by tedy spadat pod pracovní podmínky uvedené v ustanovení 4 bodě 1 rámcové dohody. První předběžná otázka proto není hypotetická, jelikož odpověď na ni je nezbytným předpokladem pro odpověď na druhou otázku, která je podle jejího znění položena pouze pro případ kladné odpovědi na první otázku.

37 Z toho vyplývá, že předběžné otázky jsou přípustné.

K věci samé

38 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jak je vykládána nejvyšším vnitrostátním soudem, podle které se příspěvky na sociální zabezpečení, jež mají odvádět zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, vypočítávají na základě odměny vyplácené těmto pracovníkům za hodiny, které skutečně odpracovali za den, zatímco příspěvky na sociální zabezpečení, které mají odvádět zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, se vypočítávají na základě odměny stanovené za denní pracovní dobu tvořenou počtem hodin předem stanoveným vnitrostátním právem.

39 Za účelem odpovědi na tyto otázky je třeba v první řadě připomenout, že podle ustanovení 1 rámcové dohody je jejím účelem zlepšit kvalitu práce na dobu určitou zajištěním uplatňování zásady zákazu diskriminace a vytvořit rámec, který zabrání zneužívání vyplývajícímu z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů uzavřených na dobu určitou.

40 Soudní dvůr z toho vyvodil, že účelem rámcové dohody, a zejména jejího ustanovení 4, je zajistit uplatňování uvedené zásady u zaměstnanců v pracovních poměrech na dobu určitou s cílem zabránit tomu, aby zaměstnavatel využil pracovní poměr takové povahy k tomu, aby byla těmto zaměstnancům upřena práva, která jsou přiznána zaměstnancům v pracovních poměrech na dobu neurčitou (rozsudek ze dne 30. listopadu 2023, Ministero dell'Istruzione et INPS, C-270/22, EU:C:2023:933, bod 50 a citovaná judikatura).

41 Ustanovení 4 rámcové dohody, které má přímý účinek, stanoví v bodě 1 zákaz zacházet se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou, pokud jde o pracovní podmínky, méně příznivě než se srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou pouze z toho důvodu, že mají pracovní smlouvu nebo pracovní poměr na dobu určitou, pokud odlišné zacházení nelze ospravedlnit „objektivními důvody" (rozsudek ze dne 30. listopadu 2023, Ministero dell'Istruzione a INPS, C-270/22, EU:C:2023:933, bod 52, jakož i citovaná judikatura).

42 Pokud jde ve druhé řadě o oblast působnosti tohoto ustanovení, z ustanovení 2 bodu 1 rámcové dohody zaprvé vyplývá, že se tato dohoda vztahuje na zaměstnance s pracovním poměrem na dobu určitou, kteří mají pracovní smlouvu nebo jsou v pracovním poměru vymezeném mimo jiné platnými právními předpisy nebo kolektivními smlouvami v každém členském státě.

43 V projednávané věci se pracovní poměr pracovníků v zemědělství na dobu určitou dotčený ve věcech v původních řízeních řídí italskými pracovněprávními předpisy a CCNT, a spadá proto do působnosti rámcové dohody.

44 Zadruhé z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že rozhodným kritériem pro určení toho, zda určité opatření spadá pod pojem „pracovní podmínky“ ve smyslu ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody, je právě kritérium zaměstnání, tj. pracovní poměr založený mezi zaměstnancem a jeho zaměstnavatelem (rozsudek ze dne 20. června 2019, Ustariz Aróstegui, C-72/18, EU:C:2019:516, bod 25 a citovaná judikatura).

45 Podle judikatury musí být přitom tento pojem vykládán v tom smyslu, že zahrnuje podmínky odměňování. Soudní dvůr měl především za to, že při určování jednotlivých složek odměny i úrovně těchto jednotlivých složek musejí příslušné vnitrostátní orgány na zaměstnance v pracovním poměru na dobu určitou uplatňovat zásadu zákazu diskriminace stanovenou v ustanovení 4 rámcové dohody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, body 130 a 134).

46 Pod pojem „odměna“ a tedy „pracovní podmínky“ ve smyslu ustanovení 4 rámcové dohody proto spadá důchodové zabezpečení závisející na zaměstnaneckém vztahu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, s výjimkou zabezpečení vyplývajícího ze zákonného systému, na jehož financování se zaměstnanci, zaměstnavatelé a případně orgány veřejné moci podílejí v míře, která spíše než na takovém zaměstnaneckém vztahu závisí na hlediscích sociální politiky [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. dubna 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, bod 131 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 7. dubna 2022, Ministero della Giustizia a další (Postavení italských smírčích soudců), C-236/20, EU:C:2022:263, bod 36]. Důchod, který je přiznáván pouze určité kategorii pracovníků, je vyplácen z titulu pracovního poměru k bývalému zaměstnavateli, odvíjí se přímo od odpracované doby a jeho výše je počítána na základě poslední dosažené mzdy, může tedy spadat do působnosti uvedeného ustanovení 4 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. června 2010, Bruno a další, C-395/08 a C-396/08, EU:C:2010:329, body 46 a 47).

47 V projednávané věci bude na předkládajícím soudu, aby určil, zda příspěvky dotčené ve věcech v původních řízeních přispívají k vyplácení dávek sociálního zabezpečení poskytovaných v rámci zaměstnaneckého systému sociálního zabezpečení, nebo spíše zákonného systému sociálního zabezpečení. Skutečnost, že příspěvky dotčené v původních řízeních musí zaměstnavatelé platit INPS, a nikoli zemědělským pracovníkům dotčeným v původních řízeních, není v tomto ohledu rozhodující (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. června 2010, Bruno a další, C-395/08 a C-396/08, EU:C:2010:329, bod 50). Prokáže-li se, že dávky sociálního zabezpečení financované z příspěvků dotčených v původních řízeních jsou přiznány pouze pracovníkům v zemědělství nebo kategorii zaměstnanců, do které patří, že se tyto dávky přímo odvíjí od těchto příspěvků a uvedené příspěvky se vypočítávají na základě odměn vyplácených zemědělským pracovníkům dotčeným v původních řízeních za práci vykonanou u jejich zaměstnavatele, je třeba mít za to, že tyto příspěvky mohou spadat pod „pracovní podmínky“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

48 Ve třetí řadě, pokud jde o použití ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody na pracovní podmínky zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou, je třeba připomenout, že toto ustanovení je zvláštním vyjádřením zásady zákazu diskriminace, která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. června 2019, Ustariz Aróstegui, C-72/18, EU:C:2019:516, bod 28 a citovaná judikatura).

49 Aby se tedy zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou mohli dovolávat ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody, pokud jde o jejich pracovní podmínky, je třeba nejprve posoudit, zda je s těmito zaměstnanci zacházeno méně příznivě než se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou a zda se uvedení zaměstnanci nacházejí v situaci srovnatelné se situací zaměstnanců v pracovním poměru na dobu neurčitou. Pokud jde o posouzení srovnatelnosti situací, ustanovení 3 bod 2 rámcové dohody definuje „srovnatelného zaměstnance v pracovním poměru na dobu neurčitou“ jako zaměstnance s pracovní smlouvou nebo poměrem na dobu neurčitou ve stejném zařízení, který vykonává stejnou nebo podobnou práci/povolání, s přihlédnutím ke způsobilosti/schopnostem“. Při posuzování toho, zda zaměstnanci vykonávají stejnou nebo podobnou práci ve smyslu rámcové dohody, je třeba v souladu s ustanovením 3 bodem 2 a ustanovením 4 bodem 1 rámcové dohody zkoumat, zda s přihlédnutím ke všem takovým faktorům, jako jsou povaha práce, podmínky vzdělání a pracovní podmínky, lze mít za to, že se tito zaměstnanci nacházejí ve srovnatelné situaci (usnesení ze dne 9. února 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 38 a citovaná judikatura).

50 Pokud jde o méně příznivé zacházení, v projednávané věci patrně dochází, neučiní-li předkládající soud na základě svého ověření jiný závěr, k rozdílnému zacházení mezi pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou a pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou v neprospěch posledně uvedených.

51 U zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu určitou se totiž příspěvky na sociální zabezpečení, které mají odvádět jejich zaměstnavatelé, vypočítávají podle článku 1 legislativního nařízení č. 338/1989, ve spojení s čl. 40 odst. 1 CCNT na základě odměny zaplacené za hodiny, které skutečně odpracovali, zatímco u pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou se tytéž příspěvky podle uvedeného článku 1 ve spojení s čl. 30 odst. 1 CCNT vypočítávají na základě odměny stanovené za denní pracovní dobu v délce šesti a půl hodiny. Odměna, a tedy i příspěvky na sociální zabezpečení těchto posledně uvedených pracovníků se podle všeho vypočítávají na základě denní pracovní doby stanovené paušálně, tedy obecně a abstraktně, a nikoli v závislosti na skutečně odpracovaných hodinách, jako je tomu v případě zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou. Je tedy možné, že v případě pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou budou příspěvky na sociální zabezpečení odvedeny za neodpracované hodiny práce, zatímco u pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou je tato možnost vyloučena.

52 Toto posouzení existence méně příznivého zacházení s pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou není zpochybněno argumenty žalobkyň v původních řízeních vycházejícími z použití zásady „poměrného dílu“. Ustanovení 4 bod 2 rámcové dohody totiž sice stanoví, že se tato zásada použije „[j]e-li to vhodné“, avšak Soudní dvůr rozhodl, že toto ustanovení pouze zdůrazňuje jeden z důsledků, které mohou být za určitých okolností spojeny, za případné soudní kontroly, s použitím zásady zákazu diskriminace ve prospěch zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou, aniž by jakkoli ohrožoval samotný obsah této zásady (rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, bod 65).

53 Zásada „poměrným dílem“ nemůže přitom v projednávané věci odůvodnit použití rozdílných metod stanovení počtu hodin, které je třeba zohlednit při výpočtu odměn a příspěvků do systému sociálního zabezpečení u pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou a pracovníků v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, založených v případě prvně jmenovaných na skutečně odpracovaných hodinách a v případě druhých na paušálně stanovené pracovní době. Tyto odlišné časové referenční údaje pro účely výpočtu odměn a příspěvků do

zaměstnaneckého systému sociálního zabezpečení nejsou totiž důsledkem uplatnění zásady zákazu diskriminace a znevýhodňují pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou.

54 Pokud jde o srovnatelnost dotčených situací, zdá se, s ohledem na skutečnosti uvedené ve spise, který má Soudní dvůr k dispozici, že se pracovníci v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou a pracovníci v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou nacházejí ve srovnatelné situaci. Konkrétně skutečnost, že čl. 18 písm. a) CCNT definuje posledně uvedené zaměstnance jako pracovníky, kteří jsou zaměstnáni zejména „za účelem nahrazení nepřítomných pracovníků, kteří mají nárok na zachování zaměstnání“, naznačuje, že pracovníci v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou a pracovníci v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou vykonávají stejnou nebo podobnou práci. Toto posouzení však musí potvrdit předkládající soud s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům, které jsou uvedeny v bodě 49 tohoto rozsudku.

55 Jsou-li v projednávané věci splněny podmínky uvedené v bodě 49 tohoto rozsudku, je třeba dále posoudit, zda méně příznivé zacházení s pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou ve srovnání s pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou je ospravedlněno „objektivními důvody“, jak je uvedeno v ustanovení 4 bodě 1 rámcové dohody.

56 V této souvislosti z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že pojem „objektivní důvody“ vyžaduje, aby bylo zjištěné nerovné zacházení odůvodněno existencí přesných a konkrétních skutečností charakterizujících pracovní podmínky, o které se jedná, v jejich specifickém kontextu a na základě objektivních a transparentních kritérií, za účelem ověření, zda tato nerovnost odpovídá skutečné potřebě, je způsobilá dosáhnout sledovaného cíle a je k tomuto účelu nezbytná. Uvedené skutečnosti mohou vyplývat zejména ze zvláštní povahy úkolů, pro jejichž plnění byly smlouvy na dobu určitou uzavřeny, a z charakteristik jim vlastních, nebo případně ze sledování legitimního cíle sociální politiky členského státu (usnesení ze dne 9. února 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 45 a citovaná judikatura).

57 „Objektivní důvod“ ve smyslu ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody, který by mohl odůvodnit rozdílné zacházení mezi zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou a zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou, nepředstavuje pouhá skutečnost, že toto rozdílné zacházení je stanoveno obecnou a abstraktní vnitrostátní normou, jako je zákon nebo kolektivní smlouva [rozsudek ze dne 7. dubna 2022, Ministero della Giustizia a další (Postavení italských smírčích soudců), C-236/20, EU:C:2022:263, bod 40, jakož i usnesení ze dne 9. února 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 42 a citovaná judikatura].

58 Rozdílné zacházení se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou a zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou, které se týká pracovních podmínek, nemůže být odůvodněno ani kritériem, které obecným a abstraktním způsobem odkazuje na samotnou dobu trvání zaměstnání. Pokud by bylo připuštěno, že pouhá dočasná povaha pracovního poměru postačuje k tomu, aby odůvodnila takové odlišné zacházení, znamenalo by to zbavit cíle směrnice 1999/70 a rámcové dohody jejich podstaty. Namísto zlepšení kvality práce na dobu určitou a podpory rovného zacházení, o které usiluje jak směrnice 1999/70, tak rámcová dohoda, by použití takového kritéria znamenalo udržování nepříznivé situace zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou (usnesení ze dne 9. února 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 44 a citovaná judikatura).

59 V projednávané věci uvedly žalobkyně v původních řízeních jako objektivní důvody ospravedlňující rozdílné zacházení se zemědělskými pracovníky v pracovním poměru na dobu určitou ve srovnání se zemědělskými pracovníky v pracovním poměru na dobu neurčitou skutečnost, že, jak vyplývá z čl. 18 písm. a) CCNT, prvně uvedení jsou zaměstnáni za účelem výkonu krátkodobé, sezónní nebo příležitostné práce, na určité etapy práce nebo za účelem nahrazení nepřítomných pracovníků. Důvody, proč jsou zaměstnáni na dobu určitou a které souvisejí se specifiky zemědělských prací, tedy podle jejich názoru odůvodňují, že tito pracovníci nemusí být zaměstnavateli nutně k dispozici po dobu šesti a půl hodin denně nebo 39 hodin týdně. Toto posouzení je v souladu s třetím pododstavcem preambule rámcové dohody, podle kterého rámcová dohoda stanoví obecné zásady a minimální požadavky týkající se pracovních poměrů na dobu určitou s vědomím, že jejich podrobné provádění musí zohlednit specifickou vnitrostátní, odvětvovou a sezónní situaci. V Itálii je přitom podle tvrzení žalobkyň 90 % pracovníků v zemědělství zaměstnáno na dobu určitou vzhledem k dočasné a nesoustavné povaze úkolů, které mají být vykonávány v odvětví zemědělství.

60 S ohledem na judikaturu citovanou v bodech 57 a 58 tohoto rozsudku je však třeba konstatovat, že tyto důvody nepředstavují objektivní důvody umožňující rozdílné zacházení s dotyčnými zemědělskými pracovníky, jelikož se zakládají pouze na samotné době trvání zaměstnání. Žalobkyně totiž sice tvrdí, že existují důvody pro to, aby zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou nebyli zaměstnavateli nutně k dispozici po dobu šesti a půl hodiny denně nebo 39 hodin týdně, a proto jsou příspěvky na sociální zabezpečení odváděny pouze za počet skutečně odpracovaných hodin za den, avšak tyto argumenty nevysvětlují, proč je v případě zaměstnanců v pracovním poměru na dobu neurčitou, kteří vykonávají stejnou nebo podobnou práci jako zaměstnanec v pracovním poměru na dobu určitou, pracovní doba povinně stanovena na 39 hodin týdně, takže příspěvky na sociální zabezpečení odpovídající šesti a půl hodinám práce za den musí být hrazeny bez ohledu na počet skutečně odpracovaných hodin za den.

61 Vzhledem k neexistenci objektivních důvodů je nutno konstatovat, že ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody brání rozdílnému zacházení v oblasti odměn a příspěvků do zaměstnaneckého systému sociálního zabezpečení pracovníků vypočítaných na základě těchto odměn mezi takovými pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou a pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, jako jsou pracovníci dotčení v původních řízeních.

62 S ohledem na všechny výše uvedené důvody je třeba na položené otázky odpovědět tak, že ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jak je vykládána nejvyšším vnitrostátním soudem, podle které se příspěvky na sociální zabezpečení, jež mají odvádět zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, za účelem financování dávek v rámci zaměstnaneckého systému sociálního zabezpečení, vypočítávají na základě odměny vyplácené těmto pracovníkům za hodiny, které skutečně odpracovali za den, zatímco příspěvky na sociální zabezpečení, které mají odvádět zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, se vypočítávají na základě odměny stanovené za paušální denní pracovní dobu upravenou vnitrostátním právem, bez ohledu na skutečně odpracované hodiny.

K nákladům řízení

63 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Ustanovení 4 bod 1 Rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999, která je obsažena v příloze směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS,

musí být vykládáno v tom smyslu, že

brání takové vnitrostátní právní úpravě, jak je vykládána nejvyšším vnitrostátním soudem, podle které se příspěvky na sociální zabezpečení, jež mají odvádět zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu určitou, za účelem financování dávek v rámci zaměstnaneckého systému sociálního zabezpečení, vypočítávají na základě odměny vyplácené těmto pracovníkům za hodiny, které skutečně odpracovali za den, zatímco příspěvky na sociální zabezpečení, které mají odvádět zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají pracovníky v zemědělství v pracovním poměru na dobu neurčitou, se vypočítávají na základě odměny stanovené za paušální denní pracovní dobu upravenou vnitrostátním právem, bez ohledu na skutečně odpracované hodiny.

Podpisy